

одѣлженъ, но азъ мисль че токо-рѣчи, нищо не ви е одѣлженъ. Когато нѣкой послужи нѣкого съ нѣщо, трѣбва, ако е възможно, да глѣда щото и да го незнае този, комуто ся послужва; нетрѣбва никога нищо за туй да му ся говори, но да ся глѣда щото той да го разбере че му ся е послужило като по случкѣ; а ако пакъ той дознае, че вый сте обичали да го послужите съ одѣлжене, то тогази покажете му ся, че сте обичали само отъ любовь да го послужите съ такавъ заслугъ, а не и да ъхъ приима той за голѣмъ заслугъ и да ви бѣде одѣлженъ. Вълкано, кажете вашѣтъ исторіѣ.

ВЪЛКАНА.

Единъ человекъ, на име Елкана, имаше една жена на име Анна, която бѣше бездѣтка. Единъ день, Анна отиде въ Божійтъ храмъ за да ся помоли Богу, та да ѣ даде да роди и му рече: „Ако ми дарувашь единъ сынъ, о Господи! азъ щѣ го посвятъ на вашъ службѣ.“ Анна като ся молеше съ голѣмъ ревность, лицето ѣ ся бѣше упалило, а Великійтъ священникъ Іліа си помисли, че тя бѣше много пила, и ѣ каза да излѣзне. Анна каза на великосвященника: „Азъ не съмъ піяна, господине; Азъ съмъ една сиротица уцвелѣна жена, която съмъ дошла да просѣ помощъ отъ Господа: Ако мя дарува за да си родѣ единъ сынъ, азъ щѣ го посвятъ нему. — Нека ти Богъ услыша молбѣтъ,“ повтори великосвященникътъ. Анна ся дигна съ пълнѣ надѣждѣ, и Богъ ѣ услуша молбѣтъ. Тя роди единъ сынъ, когото наймѣнувахъ Самуилъ, и когато го отбихъ отъ сисѣ, Анна го заведе при великосвященника и му рече: Господине, азъ съмъ жената, която бѣхъ нѣкога